

faa eller maatte faa paa en for den uvant Maade, som ikke stemmede med dens Begreb om dens Stilling i Samfundet. Hele Middelstanden, hele den erhvervsdrivende Klasse i mange Kommuner vil selvfølgelig hellere modtage den kommunale Bistand saaledes, at den ydes som Rabatmærker, som alle Kommunens Beboere faar, end som Rabatmærker, der ydes til nogle ganske bestemte, og som udpeger den, der har modtaget dem og kommer med dem, som en, der har været Genstand for særlig kommunal Foranstaltning. Da der her er Tale om et Beløb, som er fastsat i Loven, og som ikke kan overstiges, da Venstre altsaa er villigt til at yde Beløbet, er jeg ikke i Stand til at forstaa, hvorfor det ikke vil give Kommunerne Adgang til efter deres eget Skøn at afgøre, paa hvilken Maade dette Beløb skal komme Beboerne til gode, navnlig da denne Nægtelse faktisk vil betyde at berøve Kommunerne en Ret, de har haft i den forløbne Tid, og som de mere og mere er kommet ind paa at benytte, det viser jo Statistikken. Jeg tror, at det i saadanne Kommuner vil vække en ganske overordentlig Uvillie, hvis Rigsdagen nu vil berøve dem en Ret, som de har sat Pris paa, og som de har benyttet.

Jeg vil ikke opgive Haabet om, at der maa kunne opnaas Enighed om denne Ordning. Hvis man nemlig vedtager § 1 som foreslaaet af Flertallet, hvori Venstre altsaa er, og samtidig fastholder Ordningen ifølge § 2, saaledes som jeg har anbefalet den, og som Venstre oprindeligt har udpeget, vilde denne Lov have faaet et Indhold, hvorigennem den Strid, der har været om Dyrtdisloven i de forløbne Aar, vil være bragt til Ophør, og saa vilde denne Lov ikke være Genstand for Uoverensstemmelser mere; maaske der vilde være nogle Forvaltningsuoverensstemmelser, men der vilde ikke mere være nogen Uoverensstemmelse mellem Partierne paa Rigsdagen.

Jeg skulde tro, at da Venstre ikke kan nægte, at vi for vort Vedkommende, saa snart vi havde set Vestres Forslag og haft Lejlighed til at undersøge, hvad det betød, tiltraadte det, maa vi ogsaa kunne gøre os Haab om, at Venstre, naar det har overvejet § 2, som den foreligger fra os, ikke vil opretholde en Strid, som Venstre jo nu opretholder derigennem, at det vil berøve Kommunerne en Ret, som det har været med til at give dem i de forløbne 2 Aar. Venstre vilde ved at opretholde sit Standpunkt foranledige den

Opfattelse ude i Kommunerne, at Venstre absolut vilde have, at der ude i Kommunerne skulde tilvejebringes et saadant Skel i Dyrtdisforanstaltningerne, at en Del af Befolkningen holdtes afsondret fra den anden. Jeg kan ikke tro, det er Vestres Opfattelse, og derfor haaber jeg, det maa lykkes at naa til Enighed om en Affattelse, hvori baade § 1 og § 2 indgaar som ligestillede Led. I Virkeligheden vil derved ogsaa det konservative Folkeparti kunne træde med ind, idet det principielt er enigt med Hensyn til § 1 og den videre Udformning eller Overvejelse, som det konservative Folkeparti ønsker i det andet høje Ting, jo kunde være Genstand for Drøftelse mellem Partierne. Spørgsmaalet om § 2 forekommer mig, som sagt, at være af afgørende Betydning, hvis man vil standse den Strid, der indenfor Lovgivningsmagten har været om dette Forhold. § 1 nærmer os jo meget til hinanden. Jeg skal minde om, at jeg i Fjor forgæves søgte at faa et Beløb til Brændselshjælp i Kommunerne med $\frac{2}{3}$ Refusion og derfor med Glæde har set Beløbet ydet i Aar som en fuld Statsforanstaltning. Vi nærmer os altsaa her meget til hinanden. Det forekommer mig, at det maatte være muligt for os at komme til fuld Enighed.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om den anden Del af Lovforslaget, Skattebestemmelserne, skal jeg kun ganske kort sige, at jeg maa anbefale at stille Kommunerne frit. Venstre og det konservative Folkeparti har ogsaa selv det Indtryk, at idet man binder Kommunerne, vil det samtidig være nødvendigt at løse Baandet. De siger i det ene Punkt af Paragraffen, at Skatterne skal opkræves ved en procentvis Forhøjelse af samtlige Skatter, og i det næste Stykke fritager de alle Bykommuner for en af Skatterne eller giver dem Lov til at stryge en af Skatterne og giver Landkommunerne Adgang til at fritage en Del af de Ejendomme, som falder ind under en af Skatterne. Jeg kan ikke se, hvorfor Venstre ikke kan være med til den Opfattelse, at hvis der er Kommuner, der ikke ønsker at forhøje Ejendomsskylden for nogle af Ejendommene i Kommunen, skal de dog være tvungne dertil. Men i øvrigt kan jeg sige, at hvis mod Forventning Mindretallets Forslag under Nr. 15 skulde blive vedtaget, med andre Ord, hvis man skulde vende tilbage til den Bestemmelse, der fandtes i de gældende Love, hvorefter alle Skatter skulde forhøjes, maatte jeg subsidært kunne tiltræde Ændringsforslag Nr. 19, som forhøjer det Ejendomsskyld-